

Казват, че соколът има вродената способност да се слива с околната среда. В Гренландия е снежнобял, в Исландия – светлосив като хълмовете, а в Норвегия има тъмносива окраска, досущ като цвета на планината и камънака.

Така соколът става невидим.

Осло,
понеделник, 1 юли 2019 г.

Първа част ОТВЛИЧАНЕТО

16:05-16:07 ч.

1

Трамваят, спирка „Национален театър“, 16:05 ч.

Под шушляковото си яке Мирко обви ръка около цевта на наскоро смазания халосен картечен пистолет от израелската серия „Узи“. Проследи с поглед другите, които се позиционираха до вратите. Около него, на пътеката на трамвая, пътниците стояха наблъскани един до друг.

Той не си спомняше някога да е бил по-нервен. Дори и по време на войната. Надолу по бедрата му се стичаше пот.

– Сега! – прокънтя гласът в слушалките.

Мирко започна да сваля ципа на широкото яке. За момент защита тениската си, зъбците бяха мокри от потта. В трамвая се усещаха най-малко четиресет градуса.

– Мирко, сега! – повтори нетърпеливо гласът.

С едно рязко движение успя да освободи ципа. Извади картечния пистолет и изрева:

– Аллах Акбар!

Насочи цевта нагоре и произведе четири-пет изстрела.

София се стресна и отвори очи. Фойерверки?

Отнякъде се чуваше писък. Момичето вдигна уплашен поглед към Ролф, който положи ръка на рамото ѝ. През целия път от спирка „Брискеби“ София седеше с глава, опряна на прозореца, беше ѝ горещо, усещаше жажда и се унасяше, докато трамваят дрънчеше по градските улици. Сега, когато беше във ваканция, ходеше на уроци по цигулка всеки понеделник и четвъртък следобед. Ролф винаги я придружаваше.

Момичето стисна по-здраво калъфа на цигулката.

– Ролф, защо...

– Шшт.

Мирко размаха юмрук във въздуха. Тактическият колан с експлозивни и ръчни гранати издрънча. Пътниците, които се намираха близо до него, се отдръпнаха, а една възрастна дама започна да плаче.

– *Shut up!*¹ – изсъска той гневно.

Гюнила Съодерстрьом свали рязко слушалките си и погледна брадясалия мъж. Сега норвежкият певец Киго звучеше от бедрото ѝ като жужаща муха. Тя зяпаше групата тъмни небръснати мъже с полуотворена уста. Изпънати като струни, те стояха заплашително до вратите. Под разкопчаните якета забеляза арсенал от картечни пистолети, експлозивни, ръчни гранати, огнестрелни оръжия и ловджийски ножове.

¹ Млъкни (англ.). Б. пр.

Трамваят, спирка „Национален театър“, 16:06 ч.

Ватманът Ивар Стайне погледна в огледалото над себе си. Хаосът го обърка. Да не би някой да беше изстрелял фойерверки? Пътниците масово се опитваха да се изтеглят назад. В същия момент видя един мускулест мъж да се придвижва напред. Беше го забелязал и когато се качи в трамвая от спирка „Брискеби“. Облечен необичайно за подобна горещина: шушляково яке, слънчеви очила, качулка над шапката с козирка и огромен спортен сак.

Ивар усети нещо твърдо, опряно на врата му. Тъкмо понечи да се обърне, когато осъзна какво беше. Цев на пистолет.

– *Stop!*¹ – каза мъжът с оръжието.

– *Yes, yes!*²

Ивар задейства дисковата спирачна система с едно копче и едновременно с това натисна спирачния педал. Разнесе се оглушителен шум от сцеплението на колелата с релсите. Поради рязкото спиране на трамвая точно между Националния театър и ресторанта „Театеркафеен“ към хотел „Континентал“ много от пътниците загубиха равновесие.

– *You girl! Sofia!*³

Гласът беше дълбок. Заплашителен.

Тя срещна погледа на мъжа, насочил пистолет към нея, и придърпа калъфа на цигулката към гърдите си, за да предпази инструмента.

¹ Спри (англ.). Б. пр.

² Да, да (англ.). Б. пр.

³ Ти, момиче! София (англ.). Б. пр.

– *Come here!*¹

„Откъде знае как се казвам?“ – помисли си тя уплашено.

Други двама мъже стояха на пътеката между седалките с оръжия, насочени към Ролф.

– *Let her be!*² – настоя той.

Беше бесен. И уплашен. Гласът му го издаваше. София не го беше чувала да говори по този начин, а го познаваше, откакто се помнеше.

Един от мъжете хвана Ролф за вратовръзката и го повдигна, но той успя да се освободи от захвата. Някой го удари по главата с дръжката на пистолета си, а друг го завлачи по пътеката. Ритаха го в корема и главата. Ролф нададе яростен вик. Звучеше като умиращо животно. Опита се да се отърси от внезапното нападение и да се изправи на крака. Удариха го още веднъж с дръжката на оръжието.

3

Трамваят, спирка „Национален театър“, 16:07 ч.

„Трябва да се свържа с диспечера“ – помисли си ватманът Ивар Стайне, който през цялото време следеше какво се случва в огледалото. Усещаше натиска на цевта, опряна във врата му. Внимателно попи потта, която се стичаше по бузите му. Много пътници се бяха оплаквали от горещината, но мотрисите от серията SL-79 не разполагаха с климатична система за охлаждане. Единственото, което ватманите можеха да направят, беше да не затварят напълно страничните прозорци, за да влиза въздух.

¹ Ела тук (англ.). Б. пр.

² Оставете я (англ.). Б. пр.

Брадатият мъж се усмихна на София и протегна ръка към нея. Имаше нещо нередно в усмивката му. Нещо подло.

Момичето се залепи плътно за облегалката на седалката. Мъжът я хвана за китката и я издърпа. Другата си ръка София впи здраво около пластмасовата дръжка на калъфа.

– *Come, girl! Come with me.*¹

Ролф впрегна сили да се изправи на крака, но един мъж го ритна в главата. Силно. Остана да лежи така и препречваше пътя към вратата. Избутах го надолу по стълбите и го завлякоха към улицата.

– *Come now!*²

Непознатият завлече София назад към средните врати, бутна я по стълбите и я изведе от трамвая.

¹ Ела, момиче. Ела с мен (англ.). Б. пр.

² Идвай вече (англ.). Б. пр.

*Беше навършила десет години.
Едва десет години.
Прашинка във времето.*

16:07 ч.

1

Осло, 16:07 ч.

През този първи юлски ден горещината лежеше над Осло като тежък похлупак. Следобед бяха регистрирани трийсет и два градуса. В парка „Стюдентерлюнден“ и на площад „Айдсволс плас“ жителите на града се криеха от жегата под сенките на дърветата. Някои разхлаждаха босите си крака в басейните на фонтаните, където малки деца си играеха и се пръскаха с вода. Според вестниците повече от двайсет възрастни са били приети в болница със слънчев удар. Горите около града бяха наситенозелени и толкова сухи, че една клечка кибрит би била достатъчна, за да ги възпламени. Прозорците на сградите, жилищните блокове и къщите бяха широко отворени.

В четири часа следобед термометрите отчетоха трийсет и три градуса.

2

Трамваят, спирка „Национален театър“, 16:07 ч.

Мъжете се бяха качили от спирка „Брискеби“. Линия №19 с крайна спирка „Лябрю“. Мирко седеше някъде по средата на трамвая със сака със снаряжение между краката си. Другите се бяха разпръснали, така че да покриват целия периметър на мотрисата.

Тениската на Мирко беше полепнала по гърдите и гърба му. Той свали нетърпеливо прогизналото си яке.

През задния прозорец видя, че един черен джип пресе-
че трамвайните релси на спирка „Национален театър“.
Успя да сдържи усмивката си. Засега всичко вървеше по
план.

– *Stop!*¹¹

Гласът на пътника беше дълбок и заповеднически.
Той стана от седалката – едър мъжага, свикнал да полу-
чава това, което иска от живота.

Мирко извади от един калъф пистолет от серията
„Глок“ и го насочи към широките гърди на мъжа.

– *Sit down!*²²

Изглежда, че пътникът не разбираше сериозността на
положението.

– *Stop this nonsense right now!*³³ – изръмжа той.

– *Sit down!* – повтори Мирко и постави показалеца си
на спусъка.

– *Fucking muslims!*⁴⁴ – избухна пътникът и го наплю.

Мирко стреля.

Веднъж. После още веднъж. И още веднъж.

Кратки, остри гърмежи.

Отзад в трамвая пътниците пищяха.

Ватманът Ивар Стайне отчаяно се опитваше да си
спомни инструкциите за такива ситуации. В ръковод-
ството за експлоатация имаше цяла глава, посветена
на отвличанията на трамваи. Но сега не можеше да си
спомни и дума от нея.

Изпълнявай инструкциите им. Фразата, около която
се въртеше цялата глава. Това изплува в паметта му. *Не
се намесвай. Не го играй герой.*

Няма проблем.

¹¹ Спрете (англ.). Б. пр.

²² Сядай (англ.). Б. пр.

³³ Спрете тази глупост веднага (англ.). Б. пр.

⁴⁴ Шибани мюсюлмани (англ.). Б. пр.

Едрият пътник се олюля. Погледна невярващо гърдите си, откъдето струйки кръв шуртяха в синхрон със сърдечния му ритъм. Свлече се на колене.

– *Why?*¹⁵ – простена той. Коленичейки, погледна мъжа, който го беше прострелял и продължаваше да стои с пистолет, насочен към него.

След последния изстрел пътникът се просна на земята.

С всяка изминала секунда локвата кръв ставаше все по-голяма.

¹⁵ Защо (англ.). Б. пр.